

Arrest

nr. 100 365 van 2 april 2013
in de zaken RvV X, X, X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaten H. BEERLANDT en M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en respectievelijk geboren te zijn op 1 januari 1957 en 1 januari 1957 en in 1991 en 1992.

Op 29 mei 2008 en 25 juni 2010, met aanvullingen op 24 augustus 2011 en 29 mei 2012, dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 september 2012, met kennisgeving op 22 november 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.05.2008 en 25.06.2010 (en de aanvullingen van 24.08.2011 en 29.05.2012) werd ingediend door :

B., G.L. (...) (R.R.: (...))

geboren te Pakhtia Gardez op (...)

+ echtgenote B., K.D. (...)

geboren te Pakhtia Gardez (...)

+ kinderen B., D. (...)

geboren te Pakhtia Gardez op (...)

en B., A.D. (...)

geboren te Pakhtia Gardez op (...)

nationaliteit: Afghanistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juni 2007 in België verblijven, geïntegreerd zijn en duurzame banden zouden hebben ontwikkeld, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, werkbereid zouden zijn en zicht op werk zouden hebben en een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen vroegen op 28.06.2007 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.04.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk ongeveer 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geruime tijd verbleven in hun land van herkomst en dat hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de Wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van reeds geregulariseerde vreemdelingen. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of

commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt: dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De kinderen hebben intussen de in België geldende meerderjarige leeftijd bereikt. Dientengevolge zijn zij niet langer schoolplichtig en kunnen zij hun schoolgaan ook om deze reden niet laten gelden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat hun kinderen nu nog zijn ingeschreven in het secundair onderwijs of aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde een hogeschool of universiteit. Ook wat betreft het Kinderrechtenverdrag dient te worden opgemerkt dat dit niet meer van toepassing is gezien hun meerderjarigheid.

Betrokkenen tonen ook niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst zou kunnen verkregen worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft de verwijzing naar het rapport van het UNHCR; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over een algemene situatie en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen, geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Tot slot, niets verhindert betrokkenen om terug te keren en eventueel via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen kunnen zich hiertoe begeven tot de Belgische diplomatieke of consulaire post te Kabul.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Elk van de verzoekende partijen diende op 21 december 2012 een afzonderlijk, doch qua middelen identiek verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring in van de beslissing van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, gekend onder de respectievelijke rolnummers 115 834, 115 852, 115 869 en 115 882. Daar de beroepen zijn gericht tegen dezelfde beslissing, acht de Raad het passend de vier zaken samen te voegen.

2.2. Waar de verzoekende partijen in de beschikkende gedeelten van hun verzoekschriften vragen “verweerster te horen veroordelen tot de kosten”, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert elk van de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van “de algemene beginselen van behoorlijk

bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel". Uit de bewoordingen van de middelen blijkt dat zij eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Het eerste middel luidt telkens als volgt:

"1.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verweerster een manifeste beoordelingsfout. Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient verweerster uit te gaan van concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.

Verweerster stelt in de aangevochten beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dergelijke omstandigheden bestaan wel degelijk.

De aangevochten beslissing schendt de genoemde bepalingen en dient derhalve te worden nietig verklaard.

Toelichting:

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt dat een verzoek tot machtiging tot verblijf regelmatig kon worden ingediend in België, indien in hoofde van de verzoekster buitengewone omstandigheden bestaan die het buitengewoon moeilijk maakten om terug te keren naar het land van herkomst.

Verweerster verwijst hierbij naar de regeringsinstructie dd. 19 juli 2009 welke niet langer zou van toepassing zijn op verzoek(st)er. Hoewel verweerster stelt dat voormelde instructie niet langer van toepassing is, werden tot op heden geen nieuwe criteria opgesteld voor de regularisatie op grond van buitengewone omstandigheden, wat een situatie van rechtsonzekerheid creëert.

In de regeringsinstructie d.d. 19.07.2009 werden een aantal specifieke humanitaire situaties opgesomd die de toekenning van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling rechtvaardigen. Indien een prangende humanitaire situatie zoals vooropgesteld in de regeringsinstructie kan worden ingeroepen, dient geen bijzondere omstandigheid aangetoond worden. De prangende humanitaire situatie houdt derhalve een bijzondere omstandigheid in.

De bestreden beslissing stelt echter ten onrechte dat dit verzoek onontvankelijk was, omdat in hoofde van verzoek(st)er niet de vereiste buitengewone omstandigheden bestonden.

Daarbij wordt gesteld dat verzoek(st)er in het land van herkomst de nodige stappen diende/dient te ondernemen om een regularisatie op grond van buitengewone omstandigheden te vorderen en dit bij de diplomatieke of consulaire post.

Er zijn i.e. wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig.

Vooreerst behoort verzoek(st)er tot een nog beperkt aantal Hindoes in Afghanistan dat te lijden heeft onder het regime van de Taliban. Hierdoor namen al duizenden Hindoes de vlucht uit angst dat de Taliban nog meer dood en vernieling zou zaaien in hun gezinnen.

Ook het gezin van verzoek(st)er werd bedreigd door de Taliban."

Vervolgens wordt in elk van de middelen verduidelijkt dat de eerste verzoekende partij werd afgeperst door de taliban, dat de oudste zoon P. van het gezin ondervraagd werd door de staatsveiligheid en toegaf te worden lastiggevallen door een Jihadi, dat de bedreigingen alleen maar erger werden nadat de taliban lucht hadden gekregen van het gesprek, dat de eerste verzoekende partij hiertegen klacht indiende, maar dat deze niet werd behandeld, dat zij vervolgens benaderd werd door de taliban die duidelijk maakte dat de familie zou worden gedood bij verdere klachten, dat kort daarna de oudste zoon van het gezin werd ontvoerd, dat zij hem niet hebben teruggevonden, dat de tweede verzoekende partij zich zorgen maakte en gezondheidsproblemen kreeg, waarop het gezin besloot naar België te vluchten, waar zij op 28 juni 2007 asiel aanvroegen.

Voor het overige luidt het eerste middel als volgt:

"Verzoek(st)er wenst de situatie in Afghanistan en meer bepaald uit de streek van waar (h)(z)ij woonde in de provincie Logar en de dreiging van de Taliban te schetsen met onderstaande objectieve gegevens:

- Dat uit het schrijven van de heer Rawai SINGH uit KARTE PARWAN d.d. 24.09.2012 aan de Belgische autoriteiten blijkt dat de Hindoes/Sikhs een religieuze minderheid betreft en onderhevig is aan*

de schending van de mensenrechten, wat ook tot uiting kwam in het verwoesten van de tempel en vandalisme.

Voor eensluidend verklaard afschrift "Because of taking power by religious minorities & women rights has tack place & going up to now. Our country face harassment & discrimination & inequality in different aspect of daily life. Our mostly wealth inform of shops, houses are already occupied by warlords and powfull majority people & our temple which are destroy & vandalize by fanatics still face the damaged condition."

(stuk 4) (eigen onderlijning).

Dat het schrijven van de heer Gobind Bathija d.d. 27 juni 2012, President van de Afghan-Hindu Associatie van Amerika, oproept om te stoppen met vrouwen en kinderen terug te sturen naar Afghanistan. Dat vrouwen het slachtoffer worden van verkrachtingen en worden gedwongen om hun religie te wijzigen en dat kinderen van Hindoes/Sikhs van school worden gestuurd, dan wel worden verplicht om de Islam te studeren.

"Women of Hindu and Sikh community continue to be targeted in various attempts of rape and are forced to change their religion. The Hindu and Sikh children have been expelled from the schools or are forced to study the Islamic Holv book They continue to be abused an threatened by the Muslim children. They continue to fear religious persecution, rapes, kidnapping and other kinds of abuses and atrocities throughout Afghanistan."

(stuk 5) (eigen onderlijning).

Uit het schrijven van de heer Sanatan Hari Omi Mandir, lid van het 'Hindu-Kultur Verein' uit Keulen, van februari 2012 blijkt dat Hindoes in Afghanistan niet worden aanzien als inwoners en wordt gepoogd hen op elke manier te mishandelen.

Hij stelt tevens dat de Hindoes op elk gebied worden gediscrimineerd en worden gedwongen om zich te bekeren tot de Islam.

Deze discriminatie en mishandelingen gaan zelfs zo ver dat hun crematorium, gelegen te Kabul waar zij hun doden volgens de Hindoe - traditie verbrandden, hen werd afgenomen.

"There we face a lot of problems, since most of the peolpe do not recognize us as real inhabitants and try to torture us within the limits of all their available resources above all our inconceivability. We are discriminated in all sectors and are regularly forced from different groups or even individuals to convert to Islam. Our children can not visit a school due to the fact that they are abused from other schoolmates and even their teachers... Even our single crematorium in Kabul, where we could burn the died bodies in accordance to the Hindu and Sikh religion was snatched awav and no action was taken bv the Afghan authorities."

(stuk 6) (eigen onderlijning).

Een artikel uit de Britse krant Guardian d.d. 03.07.2012 vertelt het verhaal van de 23- jarige Afghaanse Sikh/Hindoe, Baljit Singh, die in Groot-Brittannië asiel had aangevraagd, maar werd uitgewezen.

Onmiddellijk nadat hij uit het vliegtuig met andere gedepoteerde asielzoekers was gestapt, viel hij op omwille van zijn tulband. Hij werd aan de kant genomen voor ondervraging en werd gearresteerd. De Afghaanse overheid liet hem 18 maanden in de gevangenis zitten, zonder dat ook maar 1 aanklacht tegen hem werd geformuleerd. In de gevangenis werd hij vervolgens gedwongen zich te bekeren tot moslim. Volgens

Voor eensluidend verklaard afschrift activisten is dit voor de Afghaanse Sikh/Hindoe bevolking geen alleenstaand verhaal, (stuk 8,1-3).

- Op 14.07.2012 werd de Afghaanse leider van de Sikh-gemeenschap vermoord door de Taliban, (stuk 8,15).

- Ook uit de andere artikelen in stuk 7 blijkt de ernst van de onderdrukking van de Afghaanse Hindou-Sikh minderheid in Afghanistan.

Op grond van bovenvermelde informatie blijkt duidelijk dat een terugkeer naar Afghanistan voor verzoek(st)er onverantwoord veel risico's met zich zou meebrengen. De geschetste situatie is niet algemeen te noemen voor het volledige land Afghanistan en alle Afghanen doch heeft betrekking op de zeer selecte minderheidsgroep van Afghaanse hindoes waar verzoek(st)er toebehoort.

Daarnaast is ook de toestand in de provincie Logar, vanwaar verzoek(st)er afkomstig is op dit moment zeer onrustig om niet te zeggen levensgevaarlijk:

- Afgelopen voorjaar en zomer vielen tijdens luchtaanvallen in de Oost-Afghaanse provincie Logar meerdere doden, waaronder minstens 18 burgerslachtoffers.

(zie stuk 9)

- In een zeer recent artikel uit de Global Post d.d. 26.11.2012 wordt getuigd hoe de provincie Logar volledig in de handen van de taliban lijkt te vallen met nefaste gevolgen voor de burgerbevolking: Timor is a taxi driver who travels the 50 minute journey from Kabul to Pul-i-Alam daily. He told GlobalPost the Taliban are active everywhere, including the provincial capital.

"Security does not exist here. Everyday after 4 p.m. people are not safe inside the town, on the highway or in the villages," Timor said

"At around 4 p.m. the Afghan soldiers are leaving the highway and going to their base. Even if you swear on the Quran, they will not come out to help you."

Anderzijds is duidelijk dat een regularisatieaanvraag op grond van buitengewone omstandigheden niet van bij aanvang wordt gevraagd maar nadat men ingeburgerd is en men reeds een leven in de nieuwe gemeenschap heeft opgebouwd.

Het zou dan ook verkeerd zijn te stellen dat verzoek(st)er, alvorens (hij)(zij) vertrok uit Afghanistan, bij het Belgische consulaat of bij de Belgische diplomatieke post een regularisatieaanvraag diende in te dienen op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Na een ononderbroken verblijf van 5.5 jaar in België komt het ook vreemd over dat verzoek(st)er en (zijn)(haar) gezin zouden geacht zijn om zich vanuit België eerst opnieuw naar Afghanistan te begeven om daar dan een regularisatieaanvraag te doen in de Belgische diplomatieke post, mede aangezien zij onderhevig zijn aan het geweld en de bedreiging van de Taliban wanneer zij zouden terugkeren naar het land van oorsprong.

Gedurende hun verblijf in België, sinds 27 juni 2007, deden verzoek(st)er en (zijn)(haar) gezin alle moeite om zich te integreren, hierbij leerde (hij)(zij) ook de Nederlandse taal, zoals blijkt uit de diverse stukken in zijn dossier.

Er is dan ook wel degelijk sprake van een buitengewone omstandigheid.

Het middel is gegrond."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt telkens in haar nota:

"Ter ondersteuning houdt verzoek(st)er voor dat er wel buitengewone omstandigheden aanwezig zijn; (hij)(zij) verwijst hierbij tevens naar de instructie van 19.07.2009.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoek(st)er niet dienstig de schending van de formele motiveringsplicht kan aanvoeren, zonder aan te geven welke wetsbepaling (hij)(zij) geschonden acht. Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Terwijl lezing van verzoek(st)er (zijn)(haar) concrete kritiek leert dat (hij)(zij) de inhoud van de motivering aanvecht, hetgeen aldus niet de formele motiveringsplicht betreft.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoek(st)er er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover (hij)(zij) in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder kan verzoek(st)er niet dienstig verwijzen naar de instructie, die - zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing - vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011), zodat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Dat 'tot op heden geen nieuwe criteria werden opgesteld voor de regularisatie op grond van buitengewone omstandigheden', creëert geenszins een 'situatie van rechtsonzekerheid' zoals verzoek(st)er voorhoudt. Verzoek(st)er gaat duidelijk voorbij aan de motieven van het vernietigingsarrest van de Raad van State; meer bepaald werd de instructie van 19.07.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen ", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt" (arrest nr. 198.769 dd. 09.12.2009).

Dit vernietigingsarrest heeft werking er ga omnes, zodat verzoek(st)er zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoek(st)er in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat de rechtszekerheid zou vereisen dat opnieuw criteria in het leven worden geroepen die op zich een buitengewone omstandigheid inhouden, zodat de buitengewone omstandigheden niet meer moeten worden aangetoond.

Verzoek(st)er slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in casu op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de (...) Staatssecretaris (...) heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Dienomtrent laat de verwerende partij verder gelden dat luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoek(st)er over de nodige identiteitsdocumenten beschikt:

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In zoverre verzoek(st)er allerlei elementen aanbrengt in (zijn)(haar) verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring, die volgens haar buitengewone omstandigheden uitmaken, beoogt (hij)(zij) kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen niet kan worden toegestaan.

Verzoek(st)er kan dan ook niet dienstig allerlei nieuwe beschouwingen uiten in het verzoekschrift, waarop (hij)(zij) zich niet als dusdanig heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris in de aanvraag om machtiging tot verblijf of in de aanvullingen. Evenmin zijn de nieuwe stukken die (hij)(zij) aan het verzoekschrift voegt doch dewelke (hij)(zij) niet heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens de beslissing genomen werd (zo bv. de stukken 4 e.v.), dienstig.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29juni 2007).

In casu kan enkel worden vastgesteld dat verzoek(st)er op geen enkele manier aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Evenmin toont verzoek(st)er aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met een element dat (hij)(zij) zou hebben aangevoerd in de bestreden beslissing; verzoek(st)er gaat zelfs niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf werden bij beslissing van 25.09.2012 onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft

ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Met (zijn)(haar) betoog inzake de behandeling van Hindoes in Afghanistan onder het Taliban regime, en de verwijzing naar haar verblijf in België van 5,5 jaar en de inspanningen m.o.o. integratie, toont verzoek(st)er geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat de door verzoek(st)er en haar familieleden in de aanvragen en aanvullingen aangevoerde elementen, geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoek(st)er toont met haar kritiek geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwetartikel, noch van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verwerende partij laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoek(st)er haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard, nu zij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoek(st)ers beschouwingen missen duidelijk feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoek(st)er kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2.1. In een tweede middel voert elk van de verzoekende partijen de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel luidt telkens als volgt:

“Doordat de aangevochten beslissing stelt dat verzoek(st)er in (zijn)(haar) land van herkomst maar een machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te Kabul; Terwijl dit voor (hem)(haar) een bijzonder zwaar en niet te herstellen nadeel oplevert; Zodat de aangevochten beslissing de genoemde bepalingen schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting:

Dit betekent dat verzoek(st)er eerst dient terug te keren naar haar land van herkomst, om daar vervolgens een aanvraag in te dienen bij de consulaire post te Kabul, op een beslissing te wachten en dan nog eens alle praktische regelingen te maken om terug te keren naar België. Naast buitengewoon onpraktisch, zou dit voor verzoek(st)er ook bijzonder gevaarlijk zijn.

Gezien het quasi onbestaande voordeel voor verweerster, het daarentegen erg grote nadeel voor verzoek(st)er en het eenvoudige alternatief, dat erin bestond de machtiging tot verblijf toe te kennen, is de aangevochten beslissing manifest disproportioneel.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt telkens in haar nota:

“Ter ondersteuning houdt verzoek(st)er voor dat het voor verzoek(st)er ‘naast buitengewoon onpraktisch, ook bijzonder gevaarlijk zou zijn’ om terug te keren naar haar herkomstland en daar een aanvraag in te dienen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoek(st)er met deze vage beschouwingen geenszins een schending van het proportionaliteitsbeginsel aantoont.

“De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003r nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.” (R.v.V. nr. 89 455 van 10 oktober 2012, <http://www.rvv-cce.be>).

In de bestreden beslissing wordt geheel terecht als volgt gemotiveerd:

“(…) Betrokkenen vroegen op 28.06.2007 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.04.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk ongeveer 10 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geruime tijd verbleven in hun land van herkomst en dat hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft de verwijzing naar het rapport van het UNHCR; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over een algemene situatie en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij lessen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Tot slot, niets verhindert betrokkenen om terug te keren en eventueel via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen kunnen zich hiertoe begeven tot de Belgische diplomatieke of consulaire post te Kabul.” (onderlijning toegevoegd).

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij nog naar de bespreking van het eerste middel inzake de door verzoek(st)er aangevoerde ‘formele motiveringsplicht’. De bestreden beslissing is wel degelijk afdoende gemotiveerd, er kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen, noch van de materiële motiveringsplicht zoals uit het voormelde blijkt.

Verzoek(st)er (zijn)(haar) beschouwingen falen volkomen, en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen en ten genoegen van recht is gemotiveerd.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Daar de middelen onderling samenhangen, zullen zij samen worden besproken.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen verwijten in concreto de bestreden beslissing niet dat deze op bepaalde elementen aangehaald in hun aanvraag niet zou hebben geantwoord. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan die de aanvraag in het Rijk rechtvaardigen. Waar zij hun relaas doen met betrekking tot de bedreigingen die hun gezin te beurt zouden vallen in Afghanistan, stelt de Raad vast dat zij deze elementen hebben aangebracht in het kader van de asielaanvragen van de eerste en tweede verzoekende partij van 28 juni 2007, en dat deze elementen werden afgewezen nu de commissaris-generaal bij beslissingen van 16 januari 2008 weigerde hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, hetgeen door de Raad bevestigd werd bij de arresten nrs. 10 442 en 10 443 van 24 april 2008. Bovendien betreft het loutere verklaringen zonder dat zij concrete, op hen betrekking hebbende bewijsmiddelen aanbrengen om deze beweringen te staven. Waar zij in hun verzoekschriften verwijzen naar en citeren uit verschillende documenten om de ernst van de onderdrukking van de Hindoe/Sikh-minderheid in Afghanistan aan te tonen, namelijk het schrijven van de heer R.S. van 24 september 2012, het schrijven van de heer G.B. van 27 juni 2012, het schrijven van de heer

S.H.O.M. van februari 2012, een artikel uit The Guardian van 3 juli 2012 en een artikel uit de Global Post van 26 november 2012, wijst de Raad er op dat zij deze informatie aanbrengen na het nemen van de bestreden beslissing, zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien maken zij hiermee evenmin een persoonlijke bedreiging concreet. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het bijzonder moeilijk zou zijn volgens de gewone procedure een aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, hetgeen de regel is.

Waar de verzoekende partijen voorhouden *“Anderzijds is duidelijk dat een regularisatieaanvraag op grond van buitengewone omstandigheden niet van bij aanvang wordt gevraagd maar nadat men ingeburgerd is en men reeds een leven in de nieuwe gemeenschap heeft opgebouwd. Het zou dan ook verkeerd zijn te stellen dat verzoek(st)er, alvorens (hij)(zij) vertrok uit Afghanistan, bij het Belgische consulaat of bij de Belgische diplomatieke post een regularisatieaanvraag diende in te dienen op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.”* berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing die dit niet stelt of vereist.

Waar zij vervolgens in hun verzoekschriften elementen van integratie aanhalen, namelijk een ononderbroken verblijf van 5,5 jaar in België en het feit dat zij alle moeite deden om zich te integreren door onder meer het volgen van lessen Nederlands, wijst de Raad er op dat de verwerende partij op deze elementen in de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze antwoordt dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden. Deze elementen van integratie raken de grond van de zaak en kunnen pas beoordeeld worden eens de aanvraag ontvankelijk is verklaard. Bovendien kan de verwerende partij in casu gevolgd worden waar zij in haar nota's met opmerkingen stelt dat de verzoekende partijen met het aanbrengen van allerlei elementen die volgens hen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een feitelijke herbeoordeling vragen door de Raad, hetgeen in casu niet tot zijn bevoegdheid behoort, zoals hoger reeds werd uiteengezet.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog de toepassing vragen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, wijst de Raad er op dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Hieruit volgt dat, voor zover de verzoekende partijen met hun betoog de toepassing van de vernietigde instructie vragen, dit betoog niet dienstig is.

Waar zij voorhouden dat er een situatie van rechtsonzekerheid is gecreëerd nu de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd en er nog geen nieuwe criteria werden opgesteld, dient te worden herhaald dat deze instructie is vernietigd door de Raad van State en dat bijgevolg het motief van de bestreden beslissing dat deze criteria niet meer van toepassing zijn, feitelijk correct is en niet kennelijk onredelijk. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en

redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu kunnen de verzoekende partijen zich niet meer op de genoemde instructie beroepen nu deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer. Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van de middelen, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet, werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing kan niet onwettig bevonden worden. Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van de middelen is ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Middelen die gesteund zijn op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, zijn onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Deze onderdelen van de middelen zijn derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessoria van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij in elk van de nota's.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 115 834, 115 852, 115 869 en 115 882 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN